

“Leto, ki se je končalo”

Kadar se spominjaš svojega preteklega življenja, ki je minilo brez napore in brez slave, pomisli, koliko časa si izgubil in kako ga lahko nadoknadiš: s pokoro in z večjo predanostjo. (Brazda, 996)

31. december

Leto, ki se je končalo — to je bilo rečeno že na tisoč bolj ali manj pesniških načinov — je z božjo milostjo in usmiljenjem korak več, ki

nas je približal nebesom, naši dokončni domovini.

Ko pomislim na to resničnost, zelo dobro razumem tisti vzklík, ki ga je sveti Pavel napisal Korinčanom:

Tempus breve est! Kako kratek je čas našega bivanja na zemlji! Te besede pri doslednem kristjanu v najintimnejšem delu njegovega srca odzvanjajo kot očitek zaradi pomanjkanja velikodušnosti ter kot nenehno vabilo k zvestobi. Zares kratek je naš čas, da ljubimo, da dajemo, da zadoščujemo. Zato ni prav, da ga tratimo ali da ta zaklad neodgovorno mečemo skozi okno: ne moremo brezumno zapraviti tega obdobja na svetu, ki ga Bog zaupa vsakemu izmed nas. (...)

Pogumno pomislimo na svoje življenje. Zakaj včasih ne najdemo tistih minut, da bi z ljubeznijo dokončali svoje delo, ki je sredstvo našega posvečevanja? Zakaj ne

posvečamo pozornosti družinskim obveznostim? Zakaj se nam začne muditi v trenutku molitve, ali ko prisostvujemo sveti mašni daritvi? Zakaj nam manjka vedrine in mirnosti, da bi izpolnili dolžnosti svojega stanú, hkrati pa se, ne da bi se nam kam mudilo, zabavamo s tem, da sledimo svojim osebnim kapricam? Lahko bi mi odgovorili: to so malenkosti. Da, res je: toda te malenkosti so olje, naše olje, ki ohranja plamen živ in luč prižgano. *(Božji prijatelji, 39-41)*
